

е прѣувеличено. Тѣй или инакъ, грѣцкиятъ владика, за честь на сливенци, билъ изгоненъ отъ града, а новината за това се разпространила между другитѣ градове и вѣстници съ похвали и възхищения за сливенци.

Между имената на по виднитѣ сподвижници около тоя актъ, край тия на споменатитѣ вече Бората, Анастасъ х. Добревъ, П. Геновъ, Петъръ Бабата, Андрея Златарозъ и Гидикия, трѣбва да споменемъ още и тия на Тодоръ Миновъ, Попъ Георги (Шишата) Спасъ Кожухаровъ, Ст. Петровъ, Дим. Боевъ. *Илия Жечковъ* и др.

Послѣдниятъ е билъ синъ на Димитъръ Жечковъ, у дома на когото е слѣзаль владиката, разпаленъ и интеллигентенъ момъкъ. Слѣдвалъ е въ Парижъ и умрѣлъ отъ охтика. Той е билъ единъ отъ случайнитѣ жертви на владишкото проклятие, защото бабитѣ разправяли, че всички тия, които сж викали противъ владиката, нѣма да „харосать“ и щѣли да умратъ „безъ врѣме“¹⁾.

Отъ Сливенъ владиката избѣгалъ въ Ямболъ, отъ дѣто мислѣлъ, съ помощта на турскитѣ власти и на нѣкои гъркомани да дойде пакъ въ Сливенъ. Отъ името на сливенскитѣ ратници Х. Димитъръ билъ натоваренъ да прати извѣстния попъ *Юрданъ* до владиката въ Ямболъ съ извѣстие то, че ако се опита пакъ да дойде въ Сливенъ, *ще бжде убитъ*. Х. Димитъръ е билъ най-малко човѣкътъ, който се шегуваль въ подобни мисии. Прѣзъ тая година той е билъ едва 18 годишенъ а името му, както разправя Захария Стояновъ, е било вече записано въ „бабайтския кодекс“. Прѣзъ началото на слѣдния мѣсець Х. Димитъръ е заклаль съ собствената си ржка мѣстния лѣкаръ, гърка Костаки — шпионинъ на турцитѣ, развратникъ и агентъ на Одринския владика. Прѣзъ сжщата година (1859 г., мѣсець декември) става обира надъ всесилния тукъ турчинъ Али-Ефенди, плана на който обиръ, ако не и извършенъ отъ самия Х. Димитъръ, билъ даденъ отъ него. Попъ Юрданъ е билъ „живъ хайдутинъ въ попско расо“. Другаръ е билъ на Х. Димитъръ, на П. Хитовъ и на останалитѣ сливенски революционери. Най-важнитѣ революционни съвѣщания сж ставали у дома му (Клуцохоръ, подъ Попъ Тодорови, до Голѣмата вада²⁾).

¹ Илия Д. Жечковъ е билъ младежъ съ солидно образование.

Между имената на викачитѣ — разпалени младежи, трѣбва да туримъ още сливенцитѣ: Пан Поповичъ, Костадинъ Загорски, Иванъ Тилевъ, Марко Гидиковъ, Христо Ненчовъ Самсаровъ и т. н.

² Когато митрополитъ Кирилъ отишълъ въ Ямболъ на слѣдната година (1860 г.) да събира владичината си, ямболци, още несъбудени и страхливи, го посрѣщнали съ голѣми тържества, заплатили владичината и го изпратили по сжщия начинъ (ср Димитровъ, кн. Бѣлг. I, 393). Но сливенци, щомъ се научили, че Кирилъ билъ въ Ямболъ, писали му да не идва въ Сливенъ защото, освѣнъ че нѣма да му дадатъ пари, но нѣма и да го приематъ въ града си. Кирилъ не се рѣ-